

WYŻSZA SZKOŁA TEOLOGICZNO-SPOŁECZNA
W WARSZAWIE

Marzena OLSZEWSKA
III rok PR
2015/2016

Scenariusz lekcji

dr Elżbieta BEDNARZ
Katechetyka szczegółowa

Scenariusz lekcji

Grupa wiekowa: klasy IV–VI szkoły podstawowej

Czas trwania lekcji: 90 min.

Temat: **Izraelska dziewczynka świadkiem Boga w domu Naamana.**

Podstawa biblijna: 2Krl. 5, 1–15

Prawda centralna: **Każdy może być świadkiem Boga bez względu na wiek i okoliczności.**

Werset do zapamiętania: „...i będziecie mi świadkami w Jerozolimie, w Judei i w Samarii, aż po krańce ziemi.” Dz. 1, 8

Cele lekcji:

1. Uczeń umie opowiedzieć historię Naamana.
2. Uczeń wskazuje rolę jaką spełniła izraelska dziewczynka w życiu Naamana.
3. Uczeń potrafi zdefiniować słowo świadek.
4. Uczeń potrafi wyjaśnić co oznacza być świadkiem Boga.
5. Uczeń potrafi wskazać inne przykłady z Biblii, ludzi którzy byli świadkami Boga.
6. Uczeń potrafi sam podać przykłady sytuacji w których mógłby być świadkiem Boga.
7. Uczeń wyraża pragnienie by świadczyć o Jezusie swoim kolegom.
8. Uczeń modli się o odwagę i zawsze gotowe serce w świadczeniu o miłości Boga innym ludziom.
9. Uczeń deklaruje opowiedzieć o Bogu jakiejś osobie w najbliższym czasie.

Forma pracy: indywidualna, w parach, zespołowa

Metody pracy: opowiadanie, gra kalambury, odczytanie listu, słuchowisko, rozwiązywanie zadań w kartach pracy ucznia, pogadanka, praca z wersem, wywiad z gościem, praca z mapą, praca z Biblią.

Pomoce dydaktyczne: Biblia, karta pracy ucznia, mapa Polski i świata, pomoce obrazkowe: ucha, oka, serca i ust, hasła do gry, rozsypywanka wyrazowa, werset na kartkach do ułożenia, rekwizyty do odgadywania haseł, tablica magnetyczna, magnesy, sznurek, klamerki, przybory do pisania, blok, list z hebrajskim pismem, karteczki z imionami uczniów, odtwarzacz do muzyki, płyta ze słuchowiskiem, lusterka kieszonkowe.

Przebieg lekcji

1. Faza wprowadzająca.

Nauczyciel wita wszystkie dzieci. Mówi dzieciom kogo nie ma i z jakich przyczyn. Prosi o modlitwę za nieobecnych chorych oraz prosi, by uczniowie podziękowali Bogu za to czego doświadczyli w ostatnim tygodniu. Wszyscy powstają i modlą się. Po modlitwie nauczyciel rozpoczyna opowiadanie zdarzenia którego był świadkiem:

Pewnego dnia wracałam ze sklepu wieczorem, przechodziłam na przejściu dla pieszych przez ulicę. Kiedy byłam już po drugiej stronie ulicy na chodniku, za moimi plecami rozległ się pisk opon, odgłos hamowania auta i huk uderzenia. Kiedy się odwróciłam zobaczyłam jak auto z dużą szybkością odjeżdża a na pasach leży człowiek. Rzuciłam

torby z zakupami i podbiegłam do poszkodowanej osoby. Była to kobieta, ku mojej radości przytomna. Była zszokowana, przestraszona i płakała. Mówiła co ją boli. Szybko oceniłam stan obrażeń i przeprowadziłam ją w miejsce bezpieczne na pobliską ławkę. Powiadomiłam pogotowie, policję i męża kobiety. Po chwili przyjechało pogotowie i zaopiekowało się poszkodowaną. Kiedy przyjechała policja chciała ode mnie jako świadka zdarzenia dowiedzieć się co słyszałam i widziałam w związku z wypadkiem. Byłam świadkiem wypadku drogowego.

Po zakończonym opowiadaniu nauczyciel pyta dzieci, na podstawie tego co usłyszały: kim jest świadek? Dzieci próbują odpowiedzieć. Nauczyciel poprzez zawieszony w sali obrazki : z okiem, uchem, sercem i ustami (zał. Nr 1) pomaga dzieciom sformułować definicję: kto to jest świadek? Świadek to ktoś kto: widział, słyszał, coś sam przeżył i może o tym opowiedzieć, zaświadczyć. Po wyjaśnieniu uczniom kim jest świadek, nauczyciel przeprowadza zabawę kalambury (zał. nr 2), aby dzieci wprowadzić do tematu lekcji i historii biblijnej. Omawia zasady zabawy. Rozdaje karty z hasłami które po odgadnięciu będą wskazówką jaka historia będzie na tej lekcji omawiana. Dzieci w parach odgadują hasła pokazując lub rysując. Podczas odkrywania haseł mają możliwość odgadnięcia historii biblijnej, która będzie na lekcji przedstawiana. Po odgadnięciu tejże historii nauczyciel odkrywa przed uczniami napisany na tablicy temat, podstawę biblijną i prawdę centralną tej lekcji.

2. Wprowadzenie tekstu biblijnego.

Nauczyciel wprowadza uczniów krótkim rysem historycznym do opowiadania o Naamanie, ale wskazując na postać drugoplanową tej historii — na dziewczynkę izraelską uprowadzoną do niewoli. Początek opowiadania jest przeczytaniem listu który hipotetycznie mogła napisać mała izraelska dziewczynka do swoich rodziców będąc w niewoli (zał. nr 3). Po odczytaniu listu nauczyciel zaprasza do przeniesienia się w czasy gdzie cała historia się wydarzyła, do domu Naamana, poprzez odsłuchanie nagranych słuchowiska (zał. nr 4 — scenariusz słuchowiska). Podczas słuchania dzieci mają za zadanie z rozsypanych wyrazów na stole (zał. nr 5) wybrać prawdziwe postaci i zdarzenia występujące w tym opowiadaniu. Po odsłuchaniu historii, nauczyciel sprawdza poprawność wybranych przez uczniów kartek ze zdarzeniami i osobami w niej występującymi. Dzieci dzielą się wrażeniami ze słuchowiska i rozpoznają występujących w nim aktorów.

3. Kierowanie procesami uogólnienia.

Nauczyciel przeprowadza pogadankę zadając pytania uczniom dotyczące poznanej historii biblijnej:

- a) Co zrobiła dziewczynka izraelska gdy dowiedziała się o chorobie Naamana?
- b) Dlaczego pomogła Naamanowi i wskazała mu na Boga, który może rozwiązać jego problem?
- c) Przypomnijcie: kto to jest świadek?
- d) Czy wiecie kto to jest świadek Boga? Nauczyciel uzupełnia odpowiedzi uczniów. Wskazuje na to, że bycie świadkiem to okazywanie ludziom Jego miłości, pomaganie w różnych okolicznościach, to opowiadanie o tym czego samemu doświadczyło się od Boga — uzdrowienia, pomocy w trudnej sytuacji, pocieszenia, ochrony, wysłuchania modlitwy oraz opowiadanie o działaniu Boga w życiu znanych nam ludzi. Bycie świadkiem Boga to mówienie ludziom dobrej nowiny o Panu Jezusie, który umarł za nasze grzechy i dał nam życie w niebie. Po wyjaśnieniu uczniom kto to jest świadek Boga, nauczyciel kontynuuje pogadankę zadając kolejne pytania:
- e) Czy dziewczynkę izraelską można nazwać świadkiem Boga?

f) Czy każdy z was może być świadkiem Boga?

g) W jakich sytuacjach w waszym życiu to może mieć miejsce?

Po tych pytaniach nauczyciel przywołuje prawdę centralną lekcji: **Każdy może być świadkiem Boga bez względu na wiek i okoliczności.**

Nauczyciel rozdaje uczniom karty pracy (zał. nr 6), omawia zawarte w nich zadania i zachęca do pracy. Po wypełnieniu kart pracy, chętny uczeń odczytuje swoje odpowiedzi na poszczególne zadania.

Nauczyciel przywołuje prawdę centralną lekcji i wprowadza werset do zapamiętania (zał. nr 7).

Rozkłada przed uczniami napisany na tle mapy świata werset w kilku częściach. Uczniowie mają za zadanie ułożyć wyrazy w takiej kolejności jak uważają, że powinien brzmieć werset. Po ułożeniu nauczyciel poleca jednemu z uczniów odczytać werset tak jak jest zapisany w Biblii. Sprawdzona poprawność ułożonego wersetu jest powtarzana głośno przez uczniów. Uczniowie zawieszają klamerkami poszczególne wyrazy wersetu na sznurku w prawidłowej kolejności. Nauczyciel omawia treść wersetu, co on wyraża. Odkrywa znaczenie tych słów dla nas tu i teraz. Czyta werset wstawiając w miejsca nazw miast starożytnych miejsca zamieszkania uczniów i pobliskie miejscowości. Przywołuje prawdę centralną: **Każdy może być świadkiem Boga bez względu na wiek i okoliczności** oraz przykład dziewczynki izraelskiej, wskazując na możliwości bycia świadkiem Boga tam gdzie dziś jesteśmy jak i wszędzie tam gdzie kiedyś możemy się znaleźć.

4. Powiązanie teorii z praktyką.

Nauczyciel kładzie przed uczniami mapę Polski (zał. nr 8) i pokazuje miejsca pobytu, zamieszkania w jego własnym życiu. W tych punktach na mapie nakleja karteczki ze swoim imieniem. Uczniów również prosi o przyklejenia swoich imion tam gdzie mieszkają, chodzą do szkoły dziś. Przywołuje prawdę centralną lekcji: **Każdy może być świadkiem Boga bez względu na wiek i okoliczności.** Wskazuje na werset który jest poleceniem Pana Boga wobec nas abyśmy byli Jego świadkami tam gdzie dziś jesteśmy jak i wszędzie tam gdzie kiedyś się znajdziemy z jakiejś przyczyny, tak jak miało to miejsce w życiu izraelskiej dziewczynki.

Nauczyciel przedstawia dzieciom gościa, którego zaprosił na dzisiejszą lekcję. To młoda osoba, która jest wzorem w świadczeniu o Bogu w swoim środowisku. Nauczyciel przeprowadza wywiad z gościem, zadając pytania:

a) W jaki sposób jesteś świadkiem Boga w szkole do której uczęszczasz?

b) Z jakimi reakcjami spotykasz się kiedy mówisz o Bogu swoim kolegom?

c) Opowiedz jak wykorzystujesz współczesne formy porozumiewania się do mówienia młodym ludziom o Bogu?

Po zakończonym wywiadzie nauczyciel przywołuje prawdę centralną lekcji wskazując na zaproszonego gościa, który jest Bożym świadkiem tam gdzie w danym momencie życia Bóg go stawia. Gość przylepia na mapie swoje imię tam gdzie mieszka, tam gdzie dziś chodzi do liceum i gdzie zamierza studiować. Wszyscy powtarzają werset z aktualnymi miejscami swego pobytu oraz prawdę centralną lekcji: **Każdy może być świadkiem Boga bez względu na wiek i okoliczności.**

Dzieci oklaskami żegnają gościa. Uczniowie utrwalają werset do zapamiętania poprzez tworzenie przez nauczyciela luk w zawieszonym na sznurku wersecie. Uczniowie powtarzają aż wszystkie części wersetu zostaną ściągnięte.

Nauczyciel rozdaje dzieciom lustreczka kieszonkowe z napisem: Dziś będę świadkiem

Boga (zał. nr 9). Wyjaśnia sens tego podarunku. Ma być dla nich każdego dnia, gdy przeglądają się w lusterku, zachętą i mobilizacją aby być świadkiem Boga tam gdzie dziś się znajdują. Wszyscy wstają do modlitwy. Chętne dzieci deklarują przed Bogiem swoją gotowość bycia Jego świadkiem. Na koniec zajęć nauczyciel ocenia dzieci za pracę na lekcji i nagradza.

Nauczyciel prowadzący zajęcia: Marzena Olszewska